

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **D. T. M.**, nar. XXX,
státní příslušnost XXX,
pobytem v ČR XXX,
zastoupený: Mgr. Ing. Duc Duy Le, advokátem,
sídlem Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2019, č. j. MV-145956-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR – Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 5. 10. 2018, č. j. OAM- 9709-17/DP-2018. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta

žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „podnikání – OSVČ“.

Žalobní body:

2. V podané žalobě namítá žalobce rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 2 odst. 3 a 4, § 3, § 4 odst. 2 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a rovněž s ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že žalovaná naprosto nedostatečně odůvodnila, proč se rozhodla jeho žádosti nevyhovět.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce brojí proti posouzení dané věci žalovanou, která zamítla jeho žádost podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Podle žalobce však správní orgán, když zjistil, že žalobce má v době rozhodování záznam v trestním rejstříku, měl postupovat podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedené odůvodňuje tím, že sama skutečnost, že účastník nesplňuje podmínku trestní zachovalosti je důvodem pro zrušení pobytu, nikoli však pro jeho neprodloužení. Žalobce dedukuje, že správní orgán tak učinil proto, aby se nemusel zabývat přiměřeností rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
6. *Ve třetím žalobním bodu* namítá žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Správní orgán neprovedl především výslech účastníka a neposkytl mu přiměřené poučení o jeho právech, čímž došlo k porušení ust. § 4 odst. 2 a odst. 4 i § 68 odst. 3 správního řádu, neboť neprovedení výslechu účastníka vedlo k zcela nedostatečnému zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jak bylo uvedeno, v rozhodnutí nebylo ani řádně odůvodněno, proč se správní orgány rozhodly jeho žádosti nevyhovět. Na podporu uvedeného odkazuje žalobce na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, v níž je zdůrazněna nutnost dostatečného zjištění skutkového stavu a to již správním orgánem prvního stupně.
7. *V závěrečném čtvrtém žalobním bodu* žalobce připouští, že správní orgány neměly povinnost zabývat se v daném případě přiměřeností napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, přesto upozorňuje na to, že má na území matku, která je dlouhodobě nemocná, nemůže se o sebe postarat a žalobce je jedinou osobou, která ji živí. Z těchto důvodů se měly správní orgány otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce zabývat. Takto nezohlednily skutečnosti podstatné pro posouzení rozhodných faktorů pro rozhodnutí.
8. S ohledem na uvedené žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované:

9. V písemném vyjádření žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedla, že námitky žalobce odmítá. Podle jejího názoru ministerstvo oprávněně zamítlo žádost žalobce podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Možnost zamítnout žádost podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona vyplývá z ust. § 35 odst. 3 téhož zákona. V daném případě dokazování ve správním řízení nespočívalo pouze v úředních záznamech. Ministerstvo vycházelo především z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2017, č. j. 9 T 73/2012-127 a též z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, z nichž vyplynulo, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin podle ust. § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Důvod pro zamítnutí žádosti tak byl naplněn a další dokazování by bylo nadbytečné. Ohledně námitky týkající se posuzování otázky přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce uvádí žalovaná, že v průběhu správního řízení žalobce tuto námitku neuplatnil, přičemž zákon správním orgánům tuto povinnost neukládá. Na podporu uvedeného žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30.

Průběh správního řízení:

10. Žalobce podal dne 22. 5. 2018 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „podnikání – OSVČ“.
11. Z výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin podle ust. § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců.
12. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2017, č. j. 9 T 73/2012-127 vyplývá, že žalobce spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle ust. § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a byl odsouzen podle § 274 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 3 let.
13. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018, kterou žalobce osobně převzal dne 16. 7. 2018, byl žalobce vyrozuměn o tom, že správní orgán ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě práva v ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzývá žadatele k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí a to do sedmi dnů od doručení tohoto vyrozumění.
14. Dne 5. 9. 2018 vydal správní orgán prvního stupně usnesení č.j. OAM-9709-14/DP-2018, jenž žalobce osobně převzal dne 10. 9. 2018, kterým stanovil žadateli pětidenní lhůtu k uplatnění jeho práva ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu navrhopat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
15. Dne 12. 9. 2018 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis žalobce, v němž setrval na podané žádosti a připojil k němu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 T 73/2017, dle něhož bylo upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, který

byl stanoven ve výměře 3 let; současně byla stanovena zkušební lhůta ve výměře 24 měsíců.

16. Dne 5. 10. 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. OAM- 9709-17/DP-2018, kterým žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem „podnikání – OSVČ“ zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
17. V odvolání ze dne 26. 10. 2018 namítal žalobce v obecné rovině porušení ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
18. Výzvou ze dne 5. 11. 2018 byl žalobce prostřednictvím jeho zástupce vyzván k doložení odůvodnění odvolání ve lhůtě 5 dnů; výzva byla doručena dne 7. 11. 2018. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce odvolání nijak doplnil.
19. Napadeným rozhodnutím dne 10. 1. 2019 zamítla žalovaná odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Dle odůvodnění rozhodnutí žalovaná po přezkumu řízení a napadeného rozhodnutí shledala, že v dané věci bylo dostatečně prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nebylo již na místě v souladu s ust. § 51 odst. 3 správního řádu provádět další dokazování. Závěrem se žalovaná vypořádala s důvody uvedenými v odvolání žadatele.

Soudní přezkum:

20. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, postupoval soud podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
21. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
23. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.*
24. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

25. Podle § 3 správního řádu platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
26. Podle § 2 odst. 3 správního řádu *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*
27. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
28. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*
29. Podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§37).*
30. Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
32. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
33. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti způsobené nedostatečnou konkretizací zákonného důvodu zamítnutí žádosti žalobce. Pokud by tato námitka byla důvodnou, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.

34. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
35. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
36. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnost je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
37. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné

skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.

38. Ani tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která je namítána *v prvním žalobním bodu*, jež má spočívat ve skutečnosti, že správní orgány nedostatečně konkretizovaly důvody rozhodnutí, soudem zjištěna nebyla. Žalovaná uvedla řešení otázky, která byla předmětem řízení, včetně důvodu pro který byla žádost zamítnuta. Podle soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž pak lze vztáhnout na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy v jeho výrokové části jsou uvedena zákonná ustanovení, na jejichž základě byla žádost žalobce zamítnuta.
39. Soud se dále zabýval námitkami žalobce uvedenými *ve druhém žalobním bodu*, v němž žalobce de facto tvrdí, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud se neztotožnil s žalobcem, že pokud správní orgán zjistil, že žalobce má v době rozhodování záznam v trestním rejstříku, neměl postupovat podle tohoto ustanovení.
40. Městský soud konstatuje, že při rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců správní orgán posuzuje toliko podmínku stanovenou daným ustanovením, zda byl žadatel pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Nemá možnost správního uvážení, zda by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech, že takové podmínky existují. Naopak, pokud došlo k pravomocnému odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu v době následující po vydání povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán musel přistoupit ke zrušení popř. k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V jeho pravomoci není zvažovat další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika rozhodované věci jako např. povaha a závažnost spáchaného trestného činu, dosavadní bezúhonnost ani řádný život žadatele po vydání odsuzujícího rozsudku.
41. Otázkou výkladu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a návaznosti na poměřování veřejného zájmu na ochraně před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností v České republice a základního práva cizince na rodinný život v České republice se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008 - 101, kde konstatoval, že „[t]ento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života“. Uvedené závěry pak Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyloučil použití § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, u nichž se přihlíží k dopadům do soukromého a rodinného života cizince, neboť § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona je ve vztahu k nim speciálním ustanovením a má přednost.

42. V posuzovaném případě dospěl soud k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře a ztotožnil se s žalovanou, která na str. 3 rozhodnutí uvedla „Z hlediska naplnění podmínky pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo rozhodné to, zda byl odvolatel pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Z obsahu napadeného rozhodnutí a ze spisového materiálu je zřejmé, že odvolatel byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2017, č. j. 9 T 73/2012-127, pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu podle ustanovení § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, a to k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Odvolateli byl též uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 3 roky, kdy dne 10. 7. 2018 bylo podmíněně upuštěno od výkonu tohoto trestu, a to se zkušební dobou do 10. 7. 2020. Došlo tak k naplnění skutkové podstaty ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
43. Dedukci žalobce, že správní orgány se chtěly vyhnout posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, vyvrací prvostupňové rozhodnutí, v němž na str. 2 správní orgán prvního stupně uvedl mimo jiné, že se správní orgán nad rámec svých povinností zabýval otázkou, zda důsledky rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž uvedl důvody, které jej vedly k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žadatele.
44. Ve třetím žalobním bodu namítá žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a upozorňuje, že především nebyl proveden výslech účastníka a tak mu nebylo poskytnuto přiměřené poučení o jeho právech. Ani uvedeným námitkám nemohl soud přisvědčit.
45. Z chronologie správního řízení vyplývá, že žalobce byl vyrozuměn o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a rovněž o svém právu v ust. § 36 odst. 3 správního řádu a měl faktickou možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí. Rovněž tak byla stanovena žadateli lhůta k uplatnění jeho práva ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu (navrhovat důkazy a činit jiné návrhy). Žalobce doplnil důkazní řízení o usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 T 73/2017, dle něhož bylo upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Jiné důkazní návrhy neučinil. V rámci odvolání uplatnil žalobce, i přes výzvu ze dne 5. 11. 2018, pouze námitky obecného charakteru, a sice porušení ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, aniž by je konkretizoval na posuzovaný případ. Za daných okolností soud neshledává v postupu správních orgánů jakékoli porušení procesních práv účastníka řízení dle správního řádu a dle zákona o pobytu cizinců.
46. Soud dodává, že i úvaha žalované, že již rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2017, č. j. 9 T 73/2012-127 bylo dostatečně prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti odvolatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo v

souladu s ustanovením § 51 odst. 3 správního řádu na místě provádět další dokazování, je zcela adekvátní zjištěným okolnostem daného případu. Neprovedení výslechu účastníka řízení, jehož se žalobce v žalobě dovolává, nemohlo ničeho změnit na skutkových zjištěních, které vyplývají z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2017, č. j. 9 T 73/2012-127, když současně ze správního spisu vyplývá, že žalovaná z úřední povinnosti zjistila, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyl záznam v rejstříku trestů zahlazen.

47. Jako poslední se soud zabýval námitkou žalobce obsaženou *ve čtvrtém žalobním bodu* týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí stran jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. V ust. § 174a odst. 3 zákon je stanoveno pravidlo, podle něhož *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví*. Z uvedeného vyplývá, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby každé rozhodnutí vydané podle tohoto zákona bylo posuzováno z hlediska přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, takovému posouzení mají být podrobena pouze ta rozhodnutí, která zákonodárce výslovně určil. Tento závěr ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V odst. 22 rozsudku 9 Azs 288/2016-30 totiž Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*na základě samotného § 174a zákona o pobytu cizinců nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné ji hodnotit z hledisek, která demonstrativně § 174a zákona o pobytu cizinců zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní.*“ Zákon o pobytu cizinců povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí, která se týkají zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu, z hlediska jejich zásahu do soukromého a rodinného života cizince, stanoví v § 87d odst. 2, § 87e odst. 2 a § 87f odst. 3 zákona. Žádné z těchto ustanovení se však nevztahuje na případ žalobce. Nelze proto považovat za vadu napadeného rozhodnutí ani dovozovat jeho rozpor s ust. § 2 odst. 3 a 4 a § 174a zákona o pobytu cizinců, když žalovaná otázku přiměřenosti nehodnotila v souladu s žalobcovým názorem.
48. Na základě výše uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení:

49. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu